

Aandenken aan
de heer

**FRANS
STERCKX**

echtgenoot van
Flora BRUYNSEELS

geboren te Westerlo op 20 februari 1928 en
onverwachts overleden te Hulshout op 19
juli 1998.

Lid van WTC Palliettrappers Hulshout
Lid van WTC Lindetrappers Heultje
Lid van WTC Booischotse Pedaalridders
Lid van het Rode Kruis en H.A.D.

Geheel onverwachts ging je heen
zonder afscheid te nemen
geen handdruk,
zelfs de bloemen ontbraken
de tijd hun kelken
te sluiten en te verwelken.

Wij kunnen slechts
hete tranen plengen
om ons verdriet te verzachten
onze rood-doorlopen ogen
achter onze handen verbergen
en in je gedachtenis je beeltenis
vasthouden en bewaren
in droeve eenzaamheid.

De families STERCKX, BRUYNSEELS,
PELGRIMS en VAN WOENSEL danken
U voor de blijken van gebed en medeleven.

Beste Flora, familie, buren, vrienden,
Beste oud-renners en collega's wielertoeristen,

Met zijn overwinning op het wereldkampioenschap in het Oostenrijkse Sankt-Johann voor een paar jaar, maakte Frans de ganse club, en misschien wel gans wielerminnend Hulshout, een beetje gek. Hoe fier waren we niet een wereldkampioen in ons midden te hebben? Hoe fier waren we niet dat we hem MOCHTEN in de bloemetjes zetten.

Maar Frans bleef hierover rustig en nederig. Hij wilde niet teveel drukte en bleef vaak liever op de achtergrond. Toch hopen we, en WEET ik, dat hij genoot van de felicitaties die hij mocht ontvangen, van de viering die we hem aanboden, van de optocht met de fanfare en van de ontvangst op het gemeentehuis. Hij genoot nog lang en intens na. Het moet, naar wij hopen, één van de mooiste ogenblikken in zijn leven geweest zijn. En toch hing hijzelf zijn prestatie nooit aan het klokzeel. Nooit één opschepperig woord.

Wanneer ik iedere deelnemer aan Hulshout-Rome vroeg zichzelf voor te stellen en de eigen sportcarrière toe te lichten, schreef hij: "130 overwinningen waaronder het Wereldkampioenschap." Zonder franjes, alsof alles doodnormaal is. Het sierde Frans.

Door die grootse overwinning kon een koosnaam niet uitblijven: voor de groep werd het Frans, **STERKE FRANS**, voor mij was je van toen '**The Champ**'. En steeds wanneer ik je zo aansprak en dat gebeurde nog enkele minuten voor je vertrek afgelopen zondag, glinsterden je ogen en keek je me breedlachend aan.

Maar het was een koosnaam die we altijd met veel respect uitspraken, Frans. Want het was gemeend, recht uit het hart. Hoe dikwijls hebt u ons niet verbaasd met dat sterke lijf van je, met de kracht die het uitstraalde, met de sterke pedaaltred die ervan uitging? En dat op die leeftijd... We hadden er allemaal een ontzettende bewondering voor. En dan dat gezond fanatieke waarmee je het wielertoerisme bedreef. Altijd maar willen winnen, altijd maar de beste willen zijn, altijd maar doorzetten en nooit ofte nimmer afgeven.

Het was je zo kenmerkend.

Ook luisterden we toch zo graag naar je wielervijsheden. Vertelde je over de koersen van vroeger of gaf je je mening over het huidige wielrennen, dan luisterden we allemaal als kleine kindertjes naar een spannend verhaal. Iedereen werd stil en luisterde aandachtig naar deze vele wielervijsheden. En met je krachtige stem deed je dan je verhaal, recht-toe, recht-aan, zonder omwegen en steeds met veel overtuiging. Ook daar ging een bewonderenswaardige kracht van uit. Iedereen hing dan aan je lippen, Frans.

Ook dat zullen we missen.

En plots, zo plots zwijgt The Champ, die sterke Frans. Plots kunnen die sterke benen Frans niet meer dragen. Plots is alle kracht uit dat sterke lijf weg. Een wedstrijd, een te ongelijke strijd waarin Frans zich noodgedwongen MOEST overgeven. Het was een strijd die niet kon gewonnen worden....

Frans, met je heengaan verliezen we niet alleen een groot wielervijshedder, een goed clublid, maar vooral een gezellige en goede vriend. Wij zeggen je voor wat je voor ons deed, maar nog meer voor wat je voor ons was: **JE BLIJVEN HERINNEREN IS ONZE GROOTSTE WENS.**

Ikzelf hou me vast aan de wetenschap dat CHAMPS niet sterven; zij leven voor altijd en altijd verder.